

сърцето на този великъ военачалникъ не можаше нищо да удържи.

Подкупенитѣ отъ Адраста предатели ползовахъ са отъ слабостта на тѣзи двама царѣ. Тѣ безпрестанно ласкаяхъ Нестора съ праздни похвалы; припомняхъ му минжлытѣ му побѣды, чудяхъ са на предусмотрителността му и не преставахъ да ржкоплещѣтъ на сѣка негова дума. Отъ друга страна, тѣ постоянно туряхъ мрежы на нетърпѣливия нравъ на Филоктита; тѣ му друго не говоряхъ освѣнь за затрудненія, за безвременность, за опасности, за неудобства, за непоправимы погрѣшки и други подобны. Щомъ са распалаше неговата раздражителна природа, благородието го напущаше, и той не бѣ вече сжщитѣ человекъ.

Телѣмахъ при сичкитѣ си недостатъцы, които видѣхмы, бѣше поблагоразуменъ да пази тайна: той бѣ навикнжлъ поради нещастіята си и отъ нуждата въ които са намѣри отъ дѣте да крѣе своитѣ намѣренія отъ любовницитѣ на Пенелопа. Той умѣяше да пази тайна безъ да рече лъжа: той немаше онзи припазливъ и покритъ нравъ съ който обыкновенно са отличаватъ скритнитѣ человекы, нито са показваше нѣкога притыснжтъ отъ тежестта на тайната която трѣбаше да пази; той бѣше сѣкогы свободенъ, естественъ, открытъ като человекъ който има сърцето си на устнитѣ си. Но като говоряше сичко което не носяше подозрѣние, той умѣяше да са спре точно и безъ затрудненіе на работитѣ които можахъ да докаратъ нѣкое сумнѣние или да издадѣтъ тайната му. По тѣзи причина сърцето му бѣше непроникливо и непрестжнно. Доро найдобритѣ му прѣатели не познавахъ освѣнь онуй което той мысляше полезно да имъ открие за да са научи мнѣнието имъ, и само на Ментора отваряше сичкото си сърце. Той са довѣряваше и на другы прѣатели, но въ разны степени и съразмѣрно съ испытаното прѣателство и благородието на сѣкиго отъ тѣхъ.

Телѣмахъ често бѣ забѣлжжиль че рѣшеніята на свѣта ставахъ на часа извѣстны по сичкыя станъ, и той бѣ съобщиль туй на Нестора и на Филоктита. Но тѣзи двамата мжжи, толкози опытни, не дадохъ прилично вниманіе на туй толкози спасително извѣстіе.